

Als ze naar me kijkt... Indrukken van een bijzondere voorleesmama

Ik zie ze kijken naar me. 'Ze', dat is een medewerkster van de buurtwerking waar ik kom. Wat zou ze zien als ze naar me kijkt?

Ziet ze mij als volwassen vrouw? Of ziet ze het kleine, kwetsbare meisje dat ik vroeger was? Kwetsbaar en gekwetst.

Ik zit altijd aan dezelfde tafel in het buurthuis en dan praat ik met twee andere vrouwen die ik ken. Eén van hen ken ik vanuit mijn jeugd, ze verbleef in dezelfde instelling als ik. Dat schept een band. Misschien ziet ze dat wel, als ze naar me kijkt. Misschien ziet ze dat ik bang ben om mensen dicht bij me te laten komen, omdat ze je dan pijn doen. Dat ik bang ben om vertrouwen te geven aan anderen, omdat het toch misbruikt wordt. Dat ik de wereld wil geven aan mijn zoon, terwijl het me soms niet eens lukt om hem een knuffel te geven.

Aan de andere tafels zitten nog vrouwen. Enkele van hen wonen nog niet zo lang in België. We zijn allemaal moeder. Soms praat ik ook met hen. Over onze kinderen en hoe moeilijk het is om ze groot te brengen. Om ze groot te brengen zonder ze pijn te doen. Hoe doe je dat? Hoe kan je geven wat je zelf niet gekregen heb? Als een zware bal met ketting hangt die vraag rond mijn nek.

Misschien moet ik klein beginnen. Een boekje voorlezen. Mijn zoon op schoot nemen en 'genieten van dat plezier,' zoals ze zegt. Plezier? Zij heeft makkelijk praten. Zij heeft haar school wel afgemaakt. Zij zal haar zoon binnenkort wel kunnen helpen bij zijn huiswerk. Weet ze eigenlijk wel dat ik al zenuwachtig word als ik nog maar naar een boekje kijk? Ik lees ontzettend langzaam, met horten en stoten. Hoe kan ik dan een boekje voorlezen aan mijn zoon? Is dat plezier?

Een buitenlandse moeder vertelt me dat ze zich hetzelfde afvroeg. Ze was een soort dokter in het land waar ze vandaan vluchtte. Hier in België staat ze weer 'onderaan de ladder.' Ze voelt zich, net als ik, verloren als ze een boekje wilt voorlezen aan haar dochter. Daarom leest ze enkel boekjes voor in haar moedertaal. Dan voelt ze zich sterker. Die sterkte wil ze laten zien aan haar kind.

Ik kan heel goed vertellen. Misschien kan ik vertellen wat ik zie in de boekjes, zonder dat ik echt hoeft te lezen. Dan laat ik ook mijn sterkte zien. Misschien bedoelt ze dat, als ze zegt dat het niet zoveel uitmaakt hoe je voorleest, maar wel dat je voorleest. Misschien begrijpt ze me toch iets beter dan ik dacht. Misschien ziet ze én de vrouw én het kleine meisje. Kwetsbaar en gekwetst. Maar wel sterk.

Dit verhaal kadert in de werking van de voorleesgroep 'Koffer Schaap Maison: het verhaal van (h)echte banden', een project van buurtwerking 't Lampeke rond taal en (voor-)leesplezier en het aanbieden van integrale en laagdrempelige opvoedingsondersteuning voor kans-en taalarme gezinnen. Het verhaal werd opgetekend door Saskia Wetzelaer, projectmedewerkster.

Reageren op dit cursiefje? Mail naar fien.loman@arts.kuleuven.be